KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 1.3.2000
KOM(2000) 109 endelig

Kommissionens supplerende oplæg til regeringskonferencen om de institutionelle reformer

Reform af EU's domstolsordning

Kommissionens supplerende oplæg til regeringskonferencen om de institutionelle reformer

Reform af EU's domstolsordning

Indledning

Kommissionen finder, at en af grundpillerne i Den Europæiske Union er, at den er og altid skal være et lovens og rettens fællesskab. EU's borgere må kunne sætte deres lid til en domstolsordning, der giver garanti for en retfærdig, sammenhængende og effektiv anvendelse af EU-retten.

I sin udtalelse af 26. januar 2000 til regeringskonferencen om tilpasning af institutionerne med henblik på udvidelsen bebudede Kommissionen, at den ville fremlægge et særligt oplæg angående reformen af EU's domstolsordning.

Til forberedelse af denne reform nedsatte Kommissionen i maj 1999 en refleksionsgruppe bestående af forhenværende dommere ved EF-Domstolen og Førsteinstansretten og højtstående eksperter med konkrete erfaringer med EU's domstolssystem, som skulle fremkomme med forslag til løsninger, der kan iværksættes på kort eller på længere sigt. Til mange af de forslag, Kommissionen her fremsætter, har den hentet inspiration i gruppens rapport, som Kommissionens formand fik forelagt den 4. februar 2000.

I. Nødvendigheden af en ambitiøs reform

EF-Domstolen indtager en meget vigtig plads i EU - den skal værne om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af traktaten (EF-traktatens artikel 220). Siden Fællesakten har den i denne opgave været bistået af en Førsteinstansret.

I et udvidet EU må der skabes sikkerhed for et effektivt domstolssystem og en sammenhængende retspraksis som en nødvendig forudsætning for en ensartet anvendelse af EU-retten i et EU præget af større mangfoldighed. EU's udvidelse vil give sig udslag i en øget arbejdsbyrde, ikke blot rent kvantitativt, men også kvalitativt, eftersom retterne i de nye medlemsstater først skal sætte sig ind i EU-retten. Der er i den forbindelse flere parametre, der må tages hensyn til, bl.a. nødvendigheden af at sikre en effektiv retsbeskyttelse og en god og ensartet retspraksis, der håndhæves overalt i EU.

Allerede i dag, hvor EU består af 15 medlemsstater, viser statistikkerne over EU-sager, at det er blevet stadigt vanskeligere for Domstolen og Førsteinstansretten at opfylde deres funktion.

Denne situation skyldes i alt væsentligt den konstante stigning i tilgangen af EU-sager (således er antallet af præjudicielle spørgsmål steget med 87% på ni år[1], og antallet af sager

[1] 141 præjudicielle spørgsmål i 1990, 264 i 1998

indbragt for Førsteinstansretten er blevet fordoblet på syv år[2]**),** som har ført til en alt for lang sagsbehandlingstid[3] og en mærkbar stigning i beholdningen af uafgjorte sager[4].

I dag, hvor der kun er gået ti år, efter at Førsteinstansretten blev oprettet, er man nødt til at erkende, at de nuværende strukturer ikke længere er velegnede, og at det er nødvendigt med en gennemgribende reform, da der ellers er risiko for, at EU ikke vil fortsætte med at bestå som et lovens og rettens fællesskab.

Sagsbehandlingstiden i Domstolen og Førsteinstansretten, således som den fremgår af statistikkerne fra de to retsinstanser, viser, at de til trods for de bestræbelser, de har udfoldet, nu har nået grænserne for deres kapacitet. I et udvidet EU vil de helt sikkert ikke være i stand til at klare den øgede arbejdsbyrde på en rimelig tid. Det er en meget foruroligende situation i dag, hvor der kun er gået ti år siden Førsteinstansrettens oprettelse, og hvor EU står over for en udvidelse.

Kommissionen foreslår, at man **først omdefinerer hele strukturen i domskompetencen**, da den allerede i dag ikke længere sætter Domstolen og Førsteinstansretten i stand til at varetage deres opgaver på tilfredsstillende vis. Derefter må man tage fat på de to retsinstansers sammensætning på grundlag af deres respektive arbejdsbyrde. Kommissionen mener, at antallet af dommere først og fremmest bør fastlægges ud fra hensynet til behovet.

---

2 116 sager i 1992, 238 i 1998

3 gennemsnitligt 21 måneder i Domstolen og 30 måneder i Førsteinstansretten.

4 Domstolen : 433 uafgjorte sager ved udgangen af 1993, 748 sager ved udgangen af 1998; Førsteinstansretten: 171 uafgjorte sager ved udgangen af 1992, 1007 sager ved udgangen af 1998.

II. Afklaring og omfordeling af kompetence inden for rammerne af en mere smidig struktur

Kommissionen finder, at den nuværende overbelastning af Domstolen og Førsteinstansretten vil kunne mindskes betydeligt med følgende tre foranstaltninger:

- en afklaring af EF-Domstolens og de nationale domstoles kompetence, således at de nationale domstole kommer til at spille en større rolle med hensyn til præjudicielle afgørelser

- en ny kompetencefordeling mellem Domstolen og Førsteinstansretten med hensyn til direkte søgsmål, således at Domstolen i sin egenskab af EU's øverste domsmyndighed kun kommer til at beskæftige sig med spørgsmål, der skønnes at være af væsentlig betydning for EU's retsorden, medens Førsteinstansretten principielt skal have almindelig kompetence på dette område

- aflastning af Domstolen og Førsteinstansretten med hensyn til visse særlige sager.

a. Ordningen med præjudicielle spørgsmål

(i) EF-Domstolens kompetence

Ordningen med præjudicielle spørgsmål er uden al tvivl hovedhjørnestenen i EU's retsorden. 40 års erfaringer viser tydeligt, at den er det mest effektive middel til at sikre ensartetheden i EU-rettens anvendelse overalt i EU og samtidig udgør en ekstraordinær integrationsfaktor i kraft af den enkle og direkte dialog, den skaber mellem alle de nationale domstole og EF-Domstolen. Kommissionen finder, at denne regelhåndhævende funktion, som spiller en meget vigtig rolle i EU's retsorden, derfor principielt alene bør udøves af EF-Domstolen.

Dette synspunkt deles også af Refleksionsgruppen. Den har imidlertid foreslået at slette sidste punktum i EF-traktatens artikel 225, stk. 1, for at åbne mulighed for ekstraordinært at tillægge Førsteinstansretten kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål på meget specialiserede områder af EU-retten[5]. Gruppen mener, at sådanne særlige sager helt og holdent, dvs. også præjudicielle spørgsmål i forbindelse hermed, bør overføres til Førsteinstansretten, og at Domstolen i sin egenskab af EU's øverste domsmyndighed kun skal komme ind i billedet i forbindelse med de "korrektionssøgsmål", som Kommissionen eventuelt anlægger ud fra retlige hensyn[6].

Dette forslag bør overvejes nærmere i forbindelse med de konkrete ændringer, der eventuelt skal foretages i kompetencereglerne med hensyn til visse sager, f.eks. sager om intellektuelle ejendomsrettigheder.

---

[5] f.eks. intellektuelle ejendomsrettigheder (varemærker, patenter, mønstre og modeller)

[6] f.eks. i henhold til traktatens artikel 68, stk. 3.

(ii)Afklaring af EF-Domstolens og de nationale domstoles respektive roller

Af hensyn til effektiviteten i ordningen med præjudicielle spørgsmål må Domstolen kunne koncentrere sig om de spørgsmål, der virkelig er nye, og afsige domme relativt hurtigt. Kommissionen finder det med henblik herpå nødvendigt at ændre traktatens artikel 234 (tidl. artikel 177) for at klarlægge kompetencefordelingen mellem EF-Domstolen og de nationale domstole.

1. Den første ændring, der foreslås, tager sigte på at **bevidstgøre de nationale dommere om deres almindelige kompetence i EU-retlige spørgsmål.** At de nationale dommere har denne funktion, er i dag ikke udtrykkeligt nedfældet i traktaten. Den kan kun udledes ved at sammenholde bestemmelserne i artikel 234 og artikel 240. Der må derfor rettes op på denne udeladelse ved i begyndelsen af artikel 234 at præcisere, at det i første række er op til den nationale dommer at anvende EU-retten i de sager, han får til behandling, og at han har mulighed for at henvende sig til EF-Domstolen, når han står over for et særligt fortolkningsproblem.

2. Ud fra samme tankegang kunne man overveje at ændre stk. 2 i artikel 234 for at tilskynde de nationale dommere, der ikke dømmer i sidste instans, til at angive, hvorfor de er i tvivl om fortolkningen af de EU-regler, der skal anvendes i den sag, de skal behandle, og hvorfor de finder det nødvendigt at spørge Domstolen. Denne bestemmelse kunne suppleres med de nødvendige bestemmelser i procesreglementet.

3. Som led i denne afklaring forekommer det endelig nødvendigt, at der i artikel 234 indføjes en regel, som følger af retspraksis, nemlig reglen om, at enhver national dommer **i tilfælde af tvivl om gyldigheden af en EU-retsakt** har pligt til at henvise sagen til Domstolen, der som den eneste kan prøve gyldigheden af EU-retsakter.

Kommissionen finder det ikke rigtigt at lempe den pligt, som domstole, der dømmer i sidste instans, i henhold til den nuværende artikel 234, stk. 3, har til at henvise præjudicielle spørgsmål til Domstolen, således at denne pligt kun skulle gælde, hvis spørgsmålet har tilstrækkelig betydning for EU-retten, og hvis der efter sagens prøvelse ved de lavere domstole fortsat hersker rimelig tvivl om, hvordan spørgsmålet skal besvares. Kommissionen finder, at en sådan lempelse af henvisningspligten kun vil have meget begrænset indvirkning på Domstolens arbejdsbyrde[7], hvorimod det risikerer at gå ud over ensartetheden i EU-rettens anvendelse, ikke mindst på baggrund af den forestående udvidelse. Kommissionen mener derfor, at man er nødt til at holde sig til den nuværende formulering af traktatens artikel 234, stk. 3. Men den fleksibilitet, som Domstolens retspraksis har skabt[8], skal naturligvis fortsat gælde.

I øvrigt mener Kommissionen, at man bør overveje, om ikke man bør tilpasse reglerne for præjudicielle spørgsmål inden for fri bevægelighed for personer (afsnit IV) til de almindeligt gældende regler.

Et udkast til en ny artikel 234 findes i bilaget.

---

[7] trefjerdedele af de præjudicielle spørgsmål stammer fra lavere domstole.

[8] CILFIT-dommen af 6.10.1982, Sml. 1982, s..3415

b. Direkte søgsmål: ny kompetencefordeling mellem EF-Domstolen og Førsteinstansretten

Det er i dag Domstolen, der behandler direkte søgsmål indbragt af medlemsstaterne og institutionerne, medens Førsteinstansretten pådømmer sager anlagt af borgere og virksomheder. Domstolen har allerede peget på det dobbeltarbejde og den tunge arbejdsgang, som denne kompetencefordeling har resulteret i, og anmodet om, at direkte søgsmål på visse områder udelukkende behandles af Førsteinstansretten.

Kommissionen finder, at dette bør gælde for samtlige direkte søgsmål, således at **Førsteinstansretten får tillagt principiel generel kompetence på dette område, og Domstolen kun vil skulle behandle de sager, der har væsentlig betydning for EU's rette funktion og derfor må afgøres af den i dens egenskab af EU's øverste domsmyndighed.** Der er bl.a. tale om traktatbrudssager, interinstitutionelle sager, sager anlagt mod normgivende retsakter af generel karakter eller sager på bestemte områder, f.eks. grundlæggende rettigheder og traktatens artikel 309, tættere samarbejde mellem medlemsstater, ØMU, budgettet, EF-traktatens afsnit IV og afsnit VI[9] i TEU.

En sådan overførsel af en stor del af de direkte søgsmål til Førsteinstansretten vil imidlertid ikke resultere i nogen større mindskelse af Domstolens arbejdsbyrde, medmindre der samtidig foretages en ændring af de nuværende regler for, hvornår der kan inbringes appel af Førsteinstansrettens domme. Kommissionen finder, at disse appelsager herefter bør underkastes en **forudgående udvælgelse ("filtrering") foretaget af Domstolen** efter regler, der fastlægges nærmere i protokollen om Domstolens statut.

Ændringen af kompetencefordelingen mellem Domstolen og Førsteinstansretten med hensyn til direkte søgsmål kan **ske gennem en ændring af traktatens artikel 225, stk. 2.** Baggrunden for denne bestemmelse, som giver Rådet bemyndigelse til på begæring af Domstolen og efter høring af Kommissionen og Parlamentet at fastsætte, hvilke sager der skal afgøres af Førsteinstansretten, var, at der dengang rent logisk var tale om at oprette en ret "i tilknytning til" Domstolen[10] og give Domstolen mulighed for til senere at uddelegere visse dele af dens kompetence til denne ret. I dag drejer det sig derimod om at reformere hele domstolssystemet ved at fordele kompetencen på en sådan måde, at Domstolen virkelig kommer til at fungere som EU's øverste domsmyndighed, og ved at tillægge Førsteinstansretten, som får en selvstændig status, almindelig kompetence som almindelig domstol. Den afledte retsakt, hvorved den nye kompetencefordeling skal indføres, må derfor vedtages efter en lovgivningsmæssig procedure, der indebærer høring af Domstolen og Europa-Parlamentet.

Endelig finder Kommissionen også, at man - som det foreslås i Refleksionsgruppens rapport - bør overveje en **reform af reglerne for traktatbrudssager**, bl.a. sager om manglende gennemførelse af EU-bestemmelser. Refleksionsgruppens forslag bygger på konstateringen af, at der i en stor del, om ikke størstedelen, af de sager, der indbringes for Domstolen efter traktatens artikel 226, er tale om traktatbrud, som ikke bestrides seriøst af de pågældende medlemsstater.

---

[9] EF-Domstolen skulle desuden fortsat have enekompetence med hensyn til anmodninger om udtalelser efter EF-traktatens artikel 300 (tidl. 228) samt anmodninger om bilæggelse af tvister mellem medlemsstater efter artikel 35 i TEU.

[10] som anført i artikel 225, stk. 1.

Med EKSF-traktatens artikel 88 som forbillede vil det være muligt at lade Kommissionen fastslå traktatbruddet ved en beslutning, som den pågældende medlemsstat derefter kan indbringe for Domstolen i form af et annullationssøgsmål.

Dette spørgsmål fortjener en grundig overvejelse i lyset af alle de faktorer, der spiller ind. Der kan bl.a. peges på følgende kendsgerninger:

- at traktatbruddet i en så stor del af sagerne ikke bestrides seriøst efter Kommissionen forudgående administrative sagsbehandling, viser klart, hvor vanskeligt det er at sikre overholdelsen af EU-retten selv i simple sager

- at den arbejdsbyrde (sagsbehandling, oversættelse osv.), som disse sager indebærer for Domstolen, er urimelig stor til trods for alle de proceduremæssige lempelser, man kunne foretage for at fremme en hurtigere behandling af denne type sager

- at EU's retsinstanser, som ikke kan undgå at få øget deres arbejdsbyrde som følge af den forestående udvidelse, bør koncentrere sig om de reelle sager. Man kunne f.eks. begynde med at befri dem for alle sager angående manglende gennemførelse af direktiverne inden for den fastsatte frist[11].

c. Behandlingen af særlige sager

(i) På baggrund af udvidelsen af EU-rettens anvendelsesområde til at omfatte meget specialiserede områder som bl.a. varemærker, mønstre og modeller, plantesortsrettigheder og i en nær fremtid også patenter mener Refleksionsgruppen, at disse sager i betragtning af den store sagsmængde, der ser ud til at blive på disse områder[12], bør flyttes fra Førsteinstansretten og over til selvstændige specialiserede retter. Førsteinstansretten, som allerede er overbelastet, vil ikke kunne klare den tredobling af sin arbejdsbyrde, som udvidelsen af dens kompetence til at omfatte alle de ovenfor foreslåede direkte søgsmål, udvidelsen og den massive tilgang af særlige sager vil resultere i.

For omgående at aflaste Førsteinstansretten har Refleksionsgruppen foreslået at befri den for varemærkesager samt en anden type særlige sager, nemlig personalesager.

- Med hensyn til *varemærkesager* indebærer denne løsning, at Alicante-kontorets ankekamre lægges sammen til ét organ, som får status som en selvstændig ret, og som i første instans skal pådømme appeller indbragt mod afgørelser truffet i Alicante-kontorets forskellige afdelinger.

- Med hensyn til *personalesager* foreslås det, at man som foreslået af Europa-Parlamentet og EF-Domstolen opretter et "interinstitutionelt klagenævn", som får til opgave at søge at forlige parterne, før det træffer sin afgørelse, og som også skal have status som en selvstændig ret[13].

---

[11] NB: i 1998 tegnede traktatbrudssagerne sig for 80% af de direkte søgsmål ved EF-Domstolen (118 traktatbrudssager af i alt 147 direkte søgsmål)

[12] Inden for varemærker anslås det, at Førsteinstansretten vil få indbragt ca. 400 sager om året.

[13] Hvilket indebærer, at traktatens artikel 236 (tidl. 179) ophæves, og at bestemmelserne herom i vedtægten ændres.

De afgørelser, der træffes af disse nye retsinstanser, skal af sagens parter kunne appelleres, dog kun med hensyn til retsspørgsmål.

(ii) Kommissionen finder, at man må finde frem til en løsning med hensyn til alle de særlige sager, hvis store mængde risikerer at få Domstolen og Førsteinstansretten til at bryde sammen.

Man kunne tænke sig flere forskellige løsninger :

1) flere dommere i Førsteinstansretten

Traktatens artikel 225, stk. 2, giver Rådet bemyndigelse til at træffe afgørelse om Førsteinstansrettens sammensætning og dermed også til at øge antallet af dommere ud over antallet af medlemsstater. Kommissionen mener, at man må undersøge, om det ikke vil være tilstrækkeligt til at dæmme op for den stigende arbejdsbyrde i Førsteinstansretten, i første omgang i hvert fald med hensyn til varemærkesager[14].

2) en anden løsning kunne bestå i, at man på grundlag af disse sagers særlige karakter flytter pådømmelsen af dem i første instans bort fra Førsteinstansretten og over til uafhængige, specialiserede retter, således som det foreslås af Refleksionsgruppen.

Hvis det blev besluttet at oprette sådanne retter, skulle der kun kunne indbringes appel mod deres afgørelser med hensyn til retsspørgsmål, og de skulle underkastes den ovennævnte filtrering.

Refleksionsgruppen har foreslået, at kompetencen til at pådømme sådanne appelsager placeres hos Førsteinstansretten[15], bl.a. af følgende grunde :

- med sine nuværende kompetenceområder ville Førsteinstansretten være i stand til at prøve de afgørelser, der træffes af disse nye instanser

- den nye kompetencefordeling mellem Domstolen og Førsteinstansretten tager sigte på at befri Domstolen for komplicerede sager, der indbringes i store mængder. Den nuværende sagsmængde inden for intellektuelle ejendomsrettigheder tyder på, at der fortsat bliver et stort antal appelsager til trods for den filtrering, der indføres

- EF-Domstolen vil bedre kunne opfylde sin funktion som regelhåndhævende myndighed i forbindelse med de "korrektionssøgsmål, som Kommissionen uden nogen tidsbegrænsning skal have mulighed for at anlægge ud fra hensyn til den fælles interesse.

Kommissionen er mest tilbøjelig til at mene, at kompetencen i appelsager i første omgang principielt fortsat bør ligge hos Domstolen. Den foreslår dog, at der i traktaten indføjes en bestemmelse, der åbner mulighed for, når det bliver nødvendigt, at overføre hele dette område til specialiserede, selvstændige EU-retter, som derved kommer til at træffe afgørelser både i første instans og i appelsager.

---

[14] En anmodning fra Domstolen herom er i øvrigt til behandling i Rådet.

[15] som i så fald skulle ændre navn.

3) Det bemærkes, at hvis man vælger den sidstnævnte løsning, vil Domstolen på dette område stadig bevare kompetencen til at afgøre præjudicielle spørgsmål i forbindelse med varemærkekrænkelsessager, der indbringes for nationale domstole.

Kommissionen finder således, at man med hensyn til **intellektuelle ejendomsrettigheder underlagt EU-retten og navnlig på baggrund af den snarlige indførelse af EU-patentet,** bør overveje at oprette en specialiseret EU-ret, der skal have kompetence til at afgøre sager angående såvel gyldigheden af et EF-patent som krænkelser af det, således at der skabes retssikkerhed om disse patenter, der får gyldighed i hele Fællesskabet, og således at Domstolen og Førsteinstansretten definitivt befris for alle disse meget specialiserede sager.

(iii) Hvis kompetencen til at behandle appelsager tillægges en selvstændig specialiseret EU-ret, finder Kommissionen, at der bør åbnes mulighed for, at Kommissionen kan anlægge "korrektionssøgsmål" ved Domstolen.

III. Domstolens og Førsteinstansrettens sammensætning, arbejdsgang og procesordning

a. Domstolens og Førsteinstansrettens sammensætning og arbejdsgang

Efter de oven for skitserede retningslinjer vil EF-Domstolen ud over sin kompetence til at pådømme visse sager i første og sidste instans få en funktion, der i alt væsentligt går ud på at føre kontrol med de afgørelser, der træffes af andre retsinstanser, via de præjudicielle spørgsmål, appeller og "korrektionssøgsmål", den får indbragt[16]. Førsteinstansretten, der får status som selvstændig domstol, vil få sin kompetence udvidet til at omfatte alle direkte søgsmål.

Antallet af dommere ved Førsteinstansretten bør fastlægges på grundlag af den nye kompetence, den får tillagt, og ud fra effektivitetshensyn. Antallet bør være uafhængigt af antallet af medlemsstater.

For EF-Domstolens vedkommende har Refleksionsgruppen i erkendelse af, at det er nødvendigt både at sikre, at alle de forskellige retssystemer er repræsenteret, og at Domstolen kan arbejde effektivt, forsøgt at løse problemet ved at foreslå, at man bibeholder princippet om, at der skal være én dommer for hver medlemsstat, dog således at antallet af medlemmer i plenum begrænses strengt (højst 13 dommere), og at Domstolens præsident, bistået af præsidenterne for de forskellige afdelinger, skal spille en mere overordnet rolle[17].

En alternativ løsning, der også kan sikre effektiviteten og sammenhængen i retspraksis, kunne bestå i at begrænse antallet af dommere ved Domstolen til højst 13. For et øget antal dommere vil ikke kunne undgå at føre til et øget antal afdelinger. Men dette ser ud til at kunne gøre det vanskeligere for Domstolen at varetage sine opgaver.

Man kunne også tænke sig andre mulige løsninger. Hele dette spørgsmål bør overvejes mere indgående på regeringskonferencen. Under alle omstændigheder er det vigtigt at sikre den accept af Domstolens domme, der er nødvendig for at bevare dens autoritet. Endelig må der

---

[16] se fodnoten på s. 9.

[17] noget tilsvarende bør ud fra hensynet til en sammenhængende retspraksis også gælde for Førsteinstansretten.

også tages hensyn til, hvad man enes om på konferencen med hensyn til samtlige EU-institutioners opbygning.

Kommissionen går ind for Refleksionsgruppens forslag om, at der bør skæres ned på antallet af generaladvokater ved Domstolen.

Man må også overveje gruppens andre forslag, bl.a. om dommernes embedsperiode og fremgangsmåden ved Rådets udnævnelse af dem.

Med hensyn til udpegelsen af dommerne ved Domstolen og Førsteinstansretten finder Kommissionen det ønskeligt, at man i Rådet indfører en ordning, der kan sikre, at der er tale om højtkvalificerede personer, og eventuelt at de udvælges fra lister fra medlemsstaterne omfattende flere navne.

Kommissionen foreslår, at man går over til kvalificeret flertalsafgørelse ved udpegelsen af medlemmerne af Domstolen og Førsteinstansretten.

b. Domstolens og Førsteinstansrettens procesreglementer

Kommissionen finder, at Domstolens og Førsteinstansrettens procesreglementer bør vedtages på nogenlunde samme måde som den, hvorpå retsplejelove i medlemsstaterne vedtages. Den foreslår, at deres procesreglementer vedtages af Rådet med kvalificeret flertal efter forslag fra enten Kommissionen, efter høring af Domstolen, eller fra Domstolen, efter høring af Kommissionen.

I øvrigt bør stk. 2 i EF-traktatens artikel 245 slettes, og der bør foretages en klar sondring mellem de bestemmelser i Domstolens statut, der skal bibeholdes, og dem, der skal indgå i procesreglementet.

***

Kommissionen foreslår følgelig, at regeringskonferencen

- afklarer EF-Domstolens og de nationale domstoles rolle med det formål at give de nationale domstole større ansvar med hensyn til præjudicielle spørgsmål

- indfører en ny kompetencefordeling mellem Domstolen og Førsteinstansretten med hensyn til direkte søgsmål, således at Domstolen i sin egenskab af EU's øverste domsmyndighed herefter kun skal behandle sager, der skønnes at have væsentlig betydning for EU's retsorden, medens Førsteinstansretten principielt skal have den almindelige kompetence på området

- tilpasser reglerne om Domstolens og Førsteinstansrettens kompetence med hensyn til visse særlige sager.

- fastsætter, at dommerne skal udpeges af Rådet med kvalificeret flertal, og indfører en ordning, der åbner mulighed for at efterprøve de foreslåede kandidaters juridiske fagkundskaber

- overvejer en reform af reglerne for traktatbrudssager

- fastlægger Domstolens og Førsteinstansrettens sammensætning på grundlag af deres arbejdsbyrde.

Nuværende traktattekst

ARTIKEL 234 i TUE

Domstolen har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål

om fortolkningen af denne traktat

om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner

om fortolkningen af vedtægter for organer, der oprettes af Rådet, når bestemmelse herom findes i de pågældende vedtægter.

Såfremt et sådant spørgsmål rejses ved en ret i en af medlemsstaterne, kan denne ret, hvis den skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom, anmode Domstolen om at afgøre spørgsmålet.

Såfremt et sådant spørgsmål rejses ved en ret i en af medlemsstaterne, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, er retten pligtig til at indbringe spørgsmålet for Domstolen.

Ændringsforslag

ARTIKEL 234 i TUE

1. Retterne i medlemsstaterne har, medmindre andet følger af nedenstående bestemmelser i denne artikel, kompetence til at pådømme de fællesskabsretlige spørgsmål, der rejses under udøvelsen af deres nationale kompetence.

2. Domstolen har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål

a) om fortolkningen af denne traktat

b) om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner

c) om fortolkningen af vedtægter for organer, der oprettes af Rådet, når bestemmelse herom findes i de pågældende vedtægter.

3. Såfremt et sådant spørgsmål rejses ved en ret i en af medlemsstaterne, kan denne ret, hvis den skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom, anmode Domstolen om at afgøre spørgsmålet. **Den angiver i så fald, hvorfor fortolkningen eller gyldigheden af de gældende fællesskabsbestemmelser rejser vanskeligheder i den sag, den har til behandling.**

4. Såfremt et sådant spørgsmål rejses ved en ret i en af medlemsstaterne, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, er retten pligtig til at indbringe spørgsmålet for Domstolen, når det har tilstrækkelig betydning for fællesskabsretten og der hersker rimelig tvivl om dets besvarelse.

5. Enhver ret i medlemsstaterne har pligt til at indbringe sagen for Domstolen, når den har til hensigt at tilsidesætte en fællesskabsretsakt, som den finder ugyldig.